ÉRSEKVADKERT

VADKERTI HARANGOK

AZ ÉRSEKVADKERTI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA
XXX. ÉVFOLYAM 4. SZÁM 2021. ÁPRILIS (SZENT GYÖRGY HAVA)

András atya búcsúztatója

„Miképpen kívánkozik a szarvas a folyóvizekre, akképpen kívánkozik az én lelkem az élő Istenhez, vajon s mikor mehetek el, hogy bemutassam magamat az Úr előtt?”
(Zsoltárok Könyve 42. ének)

András atya!

Az idő elérkezett!

Főtisztelendő Püspök Atyák! Plébános Atyák! Tisztelt gyászoló család Tisztelt gyászoló közösség!

Szomorú kötelesség szólított egybe bennünket. Tiszteletadásra jöttünk, azért, hogy búcsút vegyünk Lukács András atyától, aki életének 76. évében hunyt el, és életét visszaadta Teremtőjének.

Átérezve a család, a rokonok, paptestvérek fájdalmát, őszinte együttérzéssel és részvéttel állok András atya koporsójánál.

„Az idő elérkezett.” Tudomásul kell vennünk, hogy András atya kiszabott évei leteltek, és végleg el kell búcsúzni Tőle.

Fájdalmas a búcsú még akkor is, ha hívő emberként hittel vallom, hogy „…akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk”, azaz Jóisten egyik kezéből átvesz a másikba, de akkor is, ott is, az övéi vagyunk.

Tisztelt gyászoló közösség!

Hiszem, hogy az életünk során minden Isten akaratából történik. Nem volt véletlen az sem, hogy szolgálatunkat települé-

sünkért András atyával közel egy időben kezdhettük el. Őt huszonhárom Turán eltöltött szolgálati év után 2006. augusztus 1-ei hatállyal nevezte ki püspöke Érsekvadkert plébánosává, én pedig a községünk lakóinak bizalmából 2006 októberétől tizenhárom éven keresztül polgármesterként vezethettem a települést.

Még most is fülembe csengenek a bemutatkozó szentmiséjén elhangzott prédikációjának szavai: „61 évesen öreg faként ültettek át hozzátok.” Az öreg-fa nagyon hamar gyökeret vert és termést hozott közöttünk. Fiatalos lendülettel kezdett a munkába, példaértékű lelkipásztori szolgálatát valamennyien megismerhettük. Felkészült prédikációi tanítást, lelki töltekezést nyújtottak számunkra. Olyan ember volt, aki nagyon szerette papi életét és a vele járó szolgálatot.

Híveivel személyes, barátságos hangvétel kialakítására törekedett. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a szentmisék előtt szívesen köszöntötte a szentmisére igyekvőket a templom előtt, mosolyt csalva az arcukra.

Az egyházi épületeknek jó gazdaként viselte gondját. Örömmel töltötte el, ha valaminek a megszépítésén fáradozhatott, mert jól tudta, hogy ez által nem csak az adott épületet, hanem magát a településképet is szépíti. Így történt a plébánia a templom külső felújítása, a Kálvária Kápolna és a stációk, valamint a búcsúztató kápolna teljes körű felújítása. Ez utóbbi a Nógrádikum címet is elnyerte.

András atya ideérkezését követően elkezdte kutatni a település és az egyházközség múltját. Munkájának eredményeként 2007 karácsonyán már kezünkben tarthattuk két kötetes könyvét: Amit láttam Érsekvadkerten és Akikkel találkoztam Érsekvadkerten címmel.

Ez alatt a tizenhárom év alatt nagyon jó kapcsolat és együttműködés alakult ki az egyházközség és az önkormányzat között. Az atya bölcs tanácsaival, útmutatásaival igyekezett az önkormányzat képviselőtestületének segítségére lenni, és munkánkhoz az imádságos hátteret biztosítani, ami nagy erőt jelentett számunkra.

András atya áldozatos papi szolgálatát az Egyházmegye elöljárói is többször elismerték, de polgári síkon is igyekeztünk megköszönni tevékenységét. 2019 januárjában egyhangúan úgy döntött az általam vezetett önkormányzat képviselő-testülete, hogy Lukács András atya településünkért végzett szolgálatát Érsekvadkert Község Díszpolgára kitüntető címmel ismerjük el.

Az, hogy András atya otthonra lelt Érsekvadkerten mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy nyugdíjazását követően sem szándékozott elköltözni településünkről.

2020. július 1-től lett a családunk tagja. Egészsége ugyan egyre romlott, de betegségében is derűs tudott maradni. Sokat imádkozott.

Több alkalommal személyes hangvételű beszélgetést is folytathattam az atyával. Egy alkalommal azt mondta „… tudja, a haláltól nem félek, inkább az úttól, míg odaérek.”

Igen, ez az út számára sem volt könnyű.

Nagycsütörtökön kezdődött. Ahogy Jézus Krisztus az olajfák hegyen, ő a beteg ágyban kezdte vívni halálküzdelmét. A Megváltás számára húsvét keddjén érkezett el, amikor este 8 óra után néhány perccel befejezte földi életét, és átlépte az

Hazatértél

Főtisztelendő apát úr, András atya!

Nagy várakozással készült egyházközségünk az első találkozásra, amikor 2006. augusztus 1-i dátummal megyéspüspökünk Érsekvadkertre küldött szolgálatra. Elfogadtad, és fájó szívvel váltál meg előző állomáshelyedtől, ahol 23 évig vezetted és már-már családtagként ismerted a híveidet.

Szeretettel fogadtunk egyházközségünkben, és úgy tűnik, sikerült beilleszkedned közénk. Nekünk jutott az a ritka, felemelő élmény, amikor 2019. június 29-én 50 évi papságodat megköszönve Aranymisén vehettünk részt. Köszönet érte a Jóistennek! Földi pályafutásod végéig itt maradtál, betegséged ellenére is végsőkig küzdöttél híveid lelki kiszolgálásában! Méltó emlékeink között láthatjuk, amikor ülve és testi szenvedéstől megtörten, mutattad be a LEGSZENTEBB ÁLDOZATOT!

András atya! Imával és hálával emlékezünk rád! Légy szószólónk Istennél továbbra is, most már az Égi Oltárnál. Megszentelt lelked éljen örökké, tested pihenjen a boldog feltámadásig - rendelkezésed szerint - községünk temetőjében!

Érsekvadkert, 2021. április 7.

Vné, fotó: Kristók J.

Lélekben jelenlévők búcsúszava

András atyácskánk, nyugodj hát a végső harsonaszóig az általad választott vadkerti földben!
Mi pedig nem felejtünk el, de köszönjük, hogy voltál nekünk.
Azt mondottad, amikor áthelyezett a püspök atya, hogy egy öreg fát ültetnek veled át...

Az öreg fa

Volt valaha ifjú, és játszott levelén
ezernyi sugárral a hajnal-szép napfény,
kelt az Isten szóval s azzal tért meg este,
állott vihart, esőt az Urat keresve.
Mindig csak az égre nyújtózkodott ága;
mindig csak a menny volt bensője szent vágya.
Minden nappal egyre közelebb ért felé,
oly boldog volt ettől, hogy megrezdült belé.
De egy napon mégis elvitték őt messze.
Elvitték, s más földbe ültették szeretve;
ó, jaj, alig hitte, hogy gyökeret ereszt!
Ám az Isten tudta, tudta, szép e kereszt.
És az idős fácska otthonra lelt végleg,
így táplálni kezdte a köré gyűlt népet:
mókusok és baglyok, sünök, és madarak.
S Ő miként szent Ferenc szólta: az igazat.
Terebélyes lombján jóllakott sok árva,
akik zöld-templomban hallgattak szavára,
s akik megpihentek napról napra újra,
égi imádságra, szeretetre gyúlva.
S bárha romlott lassan, törzse roppant, s szíve,
alázattal várta megannyi kis híve,
akik imádkoztak egészségért esdve.
Ám az Alkotónak másképp szólt a terve.
S immáron, mint szegény, szenvedő, agg fa volt.
Körötte villámok, vad szél járt és tarolt,
mégis imádkozott belül épen, szépen,
s mosoly ült bölcs, öreg, fa-tekintetében.
Végül egy nap eldőlt, s ő fáradt lett végleg,
de hitte az örök, végső dicsőséget,
mely éltette egész fa éltében, hűen,
megtért hát pihenni lélekben derűsen.
Az öreg fa alszik. Álmos teste nyugszik.
De gyökere oly él, s virága még hull itt,
mert akiket táplált, azokban megmarad,
amint a jó nem hal soha a Nap alatt.

Érsekvadkert, 2021. április 13.
A temetés napján
Szné, BB

örökkévalóság kapuját. Nem hagytuk magára! Végig mellette maradtunk, és imáinkkal kísértük szenvedésének útján.

Kedves gyászolók!

Ha András atyának volna valami üzenete onnan túlról, meggyőződésem, hogy a következő volna:

Ne sírjatok! Isten arca volt, aki sugárzón,
csendben rám hajolt,
S én mentem, és most fényözönben élek,
nem vagyok más, - tisztuló lélek.
Ha emlegettek köztetek leszek, de fáj, ha látom könnyetek,
ha rám gondoltok, mosolyogjatok, mert én már Istennél vagyok
(Kozma György: Üzenet)

Kedves András atya!

Ön már a Jóistennél van.
A találkozás reményében búcsúzom. Búcsúzom a családom, az ápolói, a segítői, volt munkatársai nevében, búcsúzom Balla Mihály országgyűlési képviselő úr nevében, településünk lakossága nevében, és mindazok nevében, kik ismerték és tisztelték Önt.
Isten Önnel! Imádkozzon értünk!

Érsekvadkert, 2021. április 13.
dr. Kovácsné Nagy Mária
Fotók: Kristók János és emdé

Igazság és igazságosság

Sokat szenved ma is az emberiség és a magyarság mindenféle evilági bajtól, felsorolni sem lehet a problémákat, annyi van, s nőttön nő a számuk. Amiről azt hittük, már megoldottuk, talán el is feledtük, orvul, új alakban tér vissza.

A testi bajok, a betegség, éhezés, fázás mellett van még egy rettentőbb hiány, olyan hiány, mely nélkül nincs béke, nincs valódi szeretet, de valódi szabadság sem. Ez pedig az igazság és az igazságosság gyötrelmes hiánya. Az igazság, mely egy és oszthatatlan, most mintha elbújt volna a rossz törvények és erkölcstelen jogok mögé. Minden viszonylagossá vált, mintha a relativitáselmélet valaha is kiterjedt volna a fizikán túl is, az erkölcs világára. A politikusok, filozófusok, közgazdászok „egyrészt-másrészt" ötölnek-hatolnak, világos, bátor egyértelmű mondat alig hangzik el a követendő útról. Az igazságról olyan képet festenek, mintha egy gyilkosságot egyszerre kellene az áldozat és a gyilkos szemszögéből néznünk, mindenféle együttérzés és felháborodás nélkül. Hasonlóan nagy az igazságosság hiánya, a sokféle alkotmányos és jogi csűrés-csavarás közben valahol eltűnt a mindenkori állam, a vezetők felelőssége, és a demokrácia valódi értelme és tartalma. Hol van itt (csak kevés helyen és megnyilvánulásban) Európában és a világban megfogható törekvés egy igazságosabb ország-világrend (ne értsük ez alatt a „globálgazdi" rendképét) megteremtésére? A keresztény egyházak egyedül maradtak az igazság felmutatásában és az igazságosság keresésében, a világboldogító hazugságok filozófusai és a népámítók, kuruzslók, jövendőmondók és mutatványosok ott ágálnak a kereskedelmi televíziók bazárjában, szellemi turkálóiban. Ma már a hazugság (nevezhetjük álhíreknek, jópofaságnak) és az igazságtalanság annyira létformájává vált az emberiségnek, hogy a népek és emberek többsége észre sem veszi, milyen erők tartják szellemi és gyakran fizikai rabságban is. A világfolyamatok lelkiismeretlen irányítói (lásd vírushelyzet, halottak szavazatai a választáson vagy a tolvajt kiáltó tolvaj esete), vámszedői és helytartói úgy tesznek, mintha ez a hazug és igazságtalan világ lenne a „normális", és megpróbálják kigúnyolni, a világhálón keresztül is átnevelni, perifériára szorítani mindazokat, akik az igazságot hirdetik, és az igazságot keresik.

Ma keresztségnek lenni nem könnyebb, mint korábban: sőt sokkal bonyolultabb feladat. Ma nem lehet elvonulni a világ zajától, nem lehet szent együgyűségben vállalni az ősi hit igazságainak közvetítését, mert a felgyorsult idő túllép az áldozatokon, a vértanúk kiontott vére összevegyül a tévéhíradókban látott megszámlálhatatlan katasztrófa és baleset áldozatainak vérével. Ma a főördög is ott szónokol, előtte számtalan mikrofonnal és kamerával, s belehazudja a világ képébe, hogy béke, szabadság, demokrácia, igazság, igazságosság és szeretet.(„Igazságossághirdetésük" úgy ölt testet, hogy közben felgyújtják a gödöllői templomot, letörik a Margit hídon lévő korona keresztjét, feltörik a vadkerti templom elérhető perselyeit, rongálnak parkot és díszkorlátot.)

Nekünk, mai keresztényeknek nem attól kell tartanunk, hogy kiirtanak gyorsan és erőszakkal, inkább attól, hogy elzárnak minket minden éltető forrástól, visszakényszerítenek templomainkba, és egyre kevesebbek által olvasott könyveinkbe, miközben a nyomorult nép megigézetten bámulja a hazug szónokokat, és soha be nem tartott ígéreteik reménységét őrizgeti. Ha nekik a média az istenük, akkor bojkottálni kell, porrá kell zúzni a gyilkos és mocskos médiaistent, a nézettség és reklám bálványát. Onnantól kezdve lehet mindent újrakezdeni, az igazság és igazságosság nevében.

(† Szentmihályi Szabó Pétertől átirat)

Mama

Halott anyámról álmodtam az éjjel,
mióta meghalt, sokszor visszatér,
meglátogat éjjel, ha mélyen alszom,
bárhol vagyok, ő mindenütt elér.

Tudom, hogy meghalt, álmomban, ha látom
és mégis úgy jön, mintha élne még.
Azt is tudom, ébredésem percén
elhalványítja őt a messzeség.

Sosem szól, csak mosolyogva néz rám,
mintha nem volna többé már szava,
csak bólogat, amikor fölsír belőlem -
Bocsáss meg nekem, bocsáss meg, Mama!

Sokat vétettem ellened, míg éltél,
nehéz adósság nyomja lelkemet.
Nem tudlak olyan végtelen szeretni,
mint te szerettél, Mama, engemet.

Egész szívemet szülőtteimnek adtam,
mint te tetted, ó, szegény Mama.
S hidd el, majd ők ezerszer visszaadják,
amit neked vétettem valaha.

Te értem, én őérettük éltem,
ők majd másért. Bocsáss meg nekem,
én is előre megbocsátom nekik,
mit majd ők vétkeznek ellenem.

(Várnai Zseni)

Virágvasárnap és nagypéntek a mindennapokban

Nagy mélységek és magasságok vannak a virágvasárnapi szentírási szakaszokban. Egyházunk egy napon, egy szertartásban olvastatja fel velünk Jézus dicsőséges jeruzsálemi bevonulását és pár nappal későbbi szenvedéstörténetét. Mekkora kontraszt feszül a két szakasz között. Az egyikben a dicsőség, öröm, győzelem, a másikban szenvedés, gyűlölet, kivégzés. Ez az ellentét még döbbenetesebbé válik akkor, ha belegondolunk, hogy a két esemény átélői és részben előidézői ugyanazok a személyek. Hogy tud az ember ekkora változást átélni és ilyen változáson átmenni ilyen rövid időn belül? Hogy tud Jézus örülni dicsőséges köszöntésének, és pár nap múlva engedi, hogy keresztre feszítsék. Az emberek pedig éltetni valakit, akit néhány óra múlva a halálba küldenek? Az igazság az, hogy a viselkedésben a szakadék csak az emberek oldalán van. A Fiú ugyanaz mindkét esetben. Ugyanúgy viselkedik: szeret. És ez magyarázza meg azt, hogyan tud Jézus örülni az emberek köszöntésének miközben tudja, nemsokára a kivégzését kérik.

Jézus nem a szenvedést szerette, hanem minket szeretett. Azért jött, hogy elhozza, megmutassa nekünk az Atya szeretetét. És ezt nem befolyásolhatják külső események. Nem azért szeret minket, mert megérdemeljük, hanem így döntött, ez a lényege, nem tud nem szeretni. És ebbe belefér neki az is, hogy ez az életébe is kerülhet. Egyedül Ő szabad a történetben, mert Ő ugyanaz marad, nem kell meghasonulnia önmagával, mint Pilátusnak, a főpapoknak vagy a népnek. De jó lenne ilyen céltudatosnak lenni nekünk is!

Jézus érettünk való szenvedése (azaz szeretete) nem a keresztúton kezdődik. Talán nem túlzok, ha azt mondom, hogy Júdásban a testvériség, a közösség elárulása, Péterben a kapcsolat megtagadása („nem ismerem azt az embert”) sokkal fájdalmasabb volt Jézusnak, mint a szögek. De ha Ő, akkor megáll a szeretet útján és visszafordul, nincs megváltás, nincs Anyaszentegyház, Biblia, szentek stb. Mennyi csoda marad el életünkből, mert mi visszafordulunk, a legkisebb nehézség idején!

A napokban hallottam egy mentős történetét, aki már nem tudta tovább elviselni kemény munkáját és úgy döntött, otthagyja ezt az állást. Társai teljesen megértették, megköszönték eddigi munkáját és sok sikert kívántak neki. Az illető azonban egy hét múlva újra megjelent az állomáson azzal, hogy ő nem tud mást csinálni, nem tud másként viszonyulni az emberi szenvedéshez, és szeretne visszajönni.

Íme, virágvasárnap és nagypéntek a mindennapokban. De ne vezessen félre minket az analógia: ami itt a földön nem mindig sikerül, annak az Úr előtt mindig dicsőséges feltámadás a vége. Csak győzzük kivárni azt a bizonyos három napot!

(Lóczi Tamás cikkéből)

Miért imádom az Anyákat?

Emlékezzünk az édesanyákra

Anya és Apa tévét néznek, mikor Anyu mondja: késő́re jár, fáradt vagyok, megyek és lefekszem. Aztán bement a konyhába. Megcsinálta a szendvicseket másnapra, elöblítette a pop-cornos tálat, húst vett ki a fagyasztóból a másnapi ebédhez, leellenőrizte a müzlis dobozokat, feltöltötte a cukortartót, tányért, kanalat tett az asztalra, bekészítette a kávéskannát másnap reggelre. Néhány nedves ruhát betett a szárítóba, egy adag ruhát a mosógépbe, kivasalt egy pólót. Felvarrta a lelógó gombot. Felvett néhány ottfelejtett játékdarabot az asztalról, visszatette a telefont a töltőre, a telefonkönyvet pedig a fiókba. Megöntözte a növényeket, kiürítette a szemetest, és felakasztotta a törülközőt száradni. Ásítozva és nyújtózva egyenesen bement a hálóba. Megállt az asztalnál, írt néhány sort a tanárnak, kiszámolt egy kis pénzt a túrára, előhúzta a szék alá rejtett munkafüzetet. Aláírta, megcímezte és felbélyegezte barátainak a születésnapi képeslapot és írt egy rövid listát a fűszeresnek. Mindkettőt a táskája mellé tette. Aztán Anya megmosta az arcát 3:1 lemosóval, majd fogat mosott. Apa kikiált a tévétől: Azt hittem, hogy lefekszel! Megyek már - feleli. Meggyőződött arról, hogy az ajtók be vannak-e zárva, majd mindegyik gyereknél lekapcsolta az égve hagyott éjjeli lámpát, majd volt egy rövid beszélgetése a még fönnlévővel, aki még mindig a háziját csinálta.

A szobájában beállította az ébresztőt, kitette a másnapi ruháit, sámfát tett a cipőjébe. Még írt három dolgot a hat legfontosabb megteendő dolog listájához. Elmondta az esti imáját, és elképzelte a befejezést a jövőbéli terveinek.

Ez alatt az idő alatt Apa lekapcsolta a tévét, s kihirdette, hogy nincs semmi különös tennivaló. Megyek aludni. És ment minden egyéb gondolat nélkül.

Van itt bármi különleges? Tudod már a nők miért élnek tovább? Azért, mert hosszabb használatra lettünk teremtve... és az egyetlen ok, amiért nem halunk meg hamarabb, az az, hogy túl sok tennivalónk van! Ugye milyen igaz?

NET-cikk

fotó: Urbán Edit

Útravaló - Harmadik levél Istentől

Kedves Barátom!

Tudod, miért jöttem a világra? Miért vállaltam a kitaszítottságot, az istálló szegénységét, majd a megvetést és a keresztházlt?

Érted jöttem. Azt akartam, hogy szeretet, egyetértés és béke legyen benned és körülötted egész életedben. Így már a földön megtapasztalj valamit a Mennyország öröméből, ami rád vár.

Lám, még van hová fejlődnöd sok más embertársaddal együtt, mert a rosszindulat, a széthúzás, az önzés, a harag, a háborúskodás még mindig, jelentős mértékben uralkodik az emberek életében, és talán a te életedben is fellelhetők a nyomai. Ezek mind gátolnak abban, hogy elérd a boldogságot. Mit tehetsz?

Ha vissza tudod fogni igényeidet, ha képes vagy uralkodni az önzéseden, viselkedéseden, indulataidon, akkor egy mély benső szabadságot fogsz megtapasztalni, ami az én ajándékom a törekvésedért.

Gyere hozzám és pihenj meg. Én ma is jelen vagyok számodra. Ma is árasztom rád a kegyelmemet, ma is találkozhatsz velem a csöndben, a másik emberben az utcán, az Eucharisztiában. Vajon észreveszel? Vagy saját dolgaid „rabságában" élsz? Gondold végig: Milyen kötődések tartanak rabságban, milyen vágyakat nem tudsz kordában tartani, és vezetnek olyan útra, amire nem akarod, és amelyek megakadályoznak a velem való igazi találkozásban?

Újra megerősítem, fontos vagy nekem. Fontos nekem, hogy az életed tele legyen szeretettel. Aggódva figyelem lépéseidet, döntéseidet. Tudom, hogy nyugalomra, békére és szeretetre vágysz. Tudom, mert ismerlek. Hidd el, azt is tudom, mennyire kimerítenek a napi gondok. Látom, amikor célt tévesztesz, amikor elkeseredsz, amikor nehezen megy az újrakezdés. Ne gondold, hogy nem veszem észre!

Azért írtam ezt most neked, mert néha olyan vagy, mint egy szeszélyes kisgyerek, akinek semmi sincs kedvére. Mire gondolok? Arra, hogyha valami jó dolog történik veled, máris elfelejtesz hálát adni. Csak magadnak tulajdonítod az érdemet, mintha ott sem lettem volna! Ha pedig valami nem úgy jön össze, ahogyan tervezted, vagy elrontottál valamit, akkor bosszankodsz és hibáztatsz, miért nem segítek. Akarsz is hozzám kapcsolódni, meg nem is. Nem mindig van következetesség a hited és a cselekedeteid között.

Szeretném, ha az elfoglaltságaidat, az állapotbeli kötelességeidet, az emberi kapcsolataidat is áthatná az a hit, ami a teljes odaadásból származik. Igen, a teljes odaadástól lesz eleven és baráti a kapcsolatunk.

Tudom, ez a teljes odaadás néha (sokszor) nagyon nehéz. Ezért mondom ismét: Gyere hozzám és pihenj meg!

Levelem végén ajándékot adok neked: a kezedet. A kezedet a tevőleges szereted kifejezésére: vele simogatsz, ölelsz, dolgozol. Vele imádkozol. Használd hát jól, mások javára a kezedet.

Szeretettel ölellek, a te Megváltód

(Folytatás a 4.levéllel)

Gyászhír

Fájdalommal, de Isten akaratába megnyugodva tudatjuk, hogy Lukács András atya mellett két egykori érsekvadkerti káplánunk is a közelmúltban az örökkévalóságba költözött.

Pályi László

2021. március 1-én életének 86., papságának 59. évében hosszas betegség után adta vissza lelkét teremtőjének. Településünkön 1962 -1967. között teljesített kápláni szolgálatot.

Béla Vince

2021. április 5-én életének 61., papságának 32. évében elhunyt. Településünkön 1988-1990 között teljesített kápláni szolgálatot.

Mind a két lelkipásztorunknak adjon az Úristen örök nyugodalmat, buzgó papi szolgálatukat jutalmazza Jézus a jó Pásztor az örök élet boldogságával.

Ima a koronavírus betegség megszűnéséért

Úr Jézus, mindenség Királya, alázattal és bizalommal borulunk le előtted. Te vagy minden jónak forrása! Te vagy minden betegség gyógyítója! Te vagy minden ördögi kötelék szabadítója! Te vagy a szeretet Királya!

Köszönjük, hogy meghaltál érettünk a kereszten és megváltottál minket. Ismered betegségeinket, félelmeinket és aggodalmainkat. Hisszük, meg akarsz gyógyítani minket a koronavírus okozta betegségből. Te mondtad irgalmas Jézus: „Kérjetek és kaptok, hogy örömötök teljes legyen!"

Bizalommal kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Kérjük Isteni hatalmaddal állítsd meg a vírus terjedését hazánkban. Bűneink miatt megérdemeljük a büntetésedet, mert elfordultunk Tőled, parancsaiddal nem törődtünk. Kérjük, fogadd el bűnbánatunkat és megalázott lelkünket. „Teljes szívvel követni akarunk Téged!"

Adj hitet, hogy eszközei legyünk gyógyító kegyelmednek, akkora hitet, amit elvárasz tőlünk, amitől a „hegy is felemelkedik és a tengerbe vetődik." Ezért most Neved erejével bátran mondjuk: „Jézus szent Nevében parancsolom neked koronavírus démona, távozz, és soha ne gyere vissza!"

Kérjük, küldd el Szentlelkedet, hogy isteni figyelmeztetésed megtérést indítson el bennünk. Adj nekünk új életet a Szentlélekben. Segíts, hogy megtanuljuk szeretni egymást újra. És gyermeki szeretettel találjunk vissza Hozzád, megtartva parancsaidat, elnyerve oltalmadat és áldásaidat életünkben.

Szűz Mária, Jézus Anyja és a mi anyánk, fordítsd Fiad irgalmát felénk. Könyörögj érettünk. Ámen.

(Katona István atya)

A búzaszentelés

A vetések megáldásának szertartása, amelyet a katolikus egyház Szent Márk napján, április 25-én vagy az azt követő vasárnap végez. A búzaszentelés a római szokásokból gyökerezik. Az életnek is nevezett búza a magyarság egyik legfontosabb gabonanövénye volt. A vele kapcsolatos munkákhoz különös hiedelmek kötődtek. Megszentelték a földből éppen kikelő búzát, hogy nyárra bő termést hozzon.

A néphit, mint minden más szentelménynek, a megszentelt búzaszálaknak is különös erőt tulajdonított. Ugyanis szokásban volt, hogy búzaszenteléskor a templomi zászlókra és a körmeneti keresztre búzakoszorút kötöttek, a szentelt búzából mindenki tépett egy-egy szálat, és a férfiak a kalapjuk mellé tűzték, az asszonyok imakönyvükbe préselték.

A búzaszentelés szertartása:

A négy fő égtáj felé fordulva a plébános felolvassa az evangéliumot; észak felé fordulva a gonosz lélekártó hatalma ellen szólt az ima. Kelet felé fordulva azért fohászkodik, hogy áldja meg az Úr a kezdetet és a vetést. Dél felé fordulva az imaszándék, hogy a déli nap melege érlelje meg a föld gyümölcseit; végül nyugat felé fordulva, hogy a megnyugvás örömét és a célhoz érkezés kegyelmét is elnyerjük.

(https://www.magyarkurir.hu)

Egyházközségi hírek

Május 1-étől az esti szentmisék 7 órakor kezdődnek.

Május hónapban hétfőtől - szombatig mindennap este 7 órakor lesznek a szentmisék. A szentmisét követően a Szűzanya köszöntésére Lorettói litániát imádkozunk.

Szerda esténként a szentmisét és a litániát a Kálvária-Kápolnában végezzük.

Vasárnaponként a szokott rendben reggel 8 órakor és délelőtt fél 10-kor kezdődnek a szentmisék.

Május 7-én lesz a hónap elsőpénteke, délelőtt az atyák felkeresik otthonukban az idős-beteg testvéreket.

Május 16-án Urunk mennybemenetelét, május 23-án pünkösdöt, a Szentlélek eljövetelét ünnepeljük.

Május 24-én, Pünkösdhétfőn Boldogságos Szűz Máriát az Egyház Anyját ünnepeljük. Szentmisék templomunkban reggel 8 órakor és este 7 órakor lesznek.

A reggel csodái

Támpontok a Családok évéhez

Új lehetőségeket, élményeket kínál minden új nap. Legyünk hálásak azért, hogy megértük. Akkor is, ha fényárban úszik házunk előtt az utca, és akkor is, ha esős, borongós az idő. Felgördülhet egy főszereplésünkkel zajló színes, élményekkel teli előadás függönye, melyben izgalmas szerepek várnak ránk, regényes életű emberekkel játszhatunk együtt.

Időben keljünk, hogy ne ütközzenek össze reggeli teendőink. Mondjunk el egy imát, elmélkedjünk egy keveset. Vegyük számba, mi vár ránk aznap, mit és miként kell tennünk önmagunk és mások boldogulása érdekében.

Megfogadhatjuk, hogy cselekedeteinket az Istentől kapott feladatokhoz közelítés és a jóindulat szándéka fogja vezérelni, hogy nyitottan fogadjuk az aznapi történéseket, hiszen tudjuk, éppen azokra van szükségünk fejlődésünk érdekében. (Isten nem rosszakarónk. Aki hisz, annak minden a javára szolgál.) Aztán kezdünk alakításukhoz. Elhatározhatjuk, hogy akivel aznap összehoz a sors bennünket, annak valami jót teszünk. Rámosolygunk, érdeklődünk hogyléte felől, figyelemmel hallgatjuk válaszát, cselekvően segíthetjük gondjai megoldásában.

Kérjük Isten áldását a szeretteinkre, a munkánkra. Valamiért, valakiért éljünk minden nap!

A reggelizés már nem a sorsdöntő nagy beszélgetések ideje. Félig van otthon olyankor az ember. Kopogtatnak az ajtón a napi kihívások, a megfelelés vágya foglalkoztatja a család tagjait.

Feszültség, konfliktus minden családban előfordul. Sokan vélt vagy valós sérelmeik ürügyén, okán az utolsó pillanatban sértő mondatokat dobálnak társaik felé.

Akadnak, akik némasági fogadalmat tesznek. Mártír vagy közömbös arccal, a másikat levegőnek nézve, szótlanul közlekednek a lakásban. Ha kérdezik őket, egyszavas válaszokat adnak. Tisztázni az ügyeket ilyenkor már nincs idő, árnyék vetül a napra, méreg járja át. Napközben bosszút forral a sértett, ahelyett, hogy teljes énjével feladatai felé fordulna.

Nincs győztese az ilyenfajta küzdelmeknek. Mindketten kárvallottakká válnak.

A kívánságok megfoganhatnak, a rosszak s a jók egyaránt. Ne ejtsünk nehezen gyógyuló sebeket egymáson. Mindig úgy szóljunk szeretetteinkhez (mindenkihez), hogy szavaink Isten előtt is vállalhatók legyenek. Mintha utolsó lehetőségünk lenne bármit is mondani számukra, mintha javítási lehetőség már nem lenne.

Sokan köszönés nélkül, szinte eltűnnek otthonról. Mindezek helyett búcsúzzunk mosollyal, csókkal, öleléssel és jókívánságokkal. Varázserejű az Isten vigyázzon rád!... Vigyázz magadra!...Siess haza!... Gondolok rád!...Várlak!... Szeretlek!... és társaik.

Ne csukjuk be hirtelen a távozó mögött az ajtót, kísérjük tekintettel, integessünk, amíg látjuk. Ha tehetjük, el is kísérhetjük a kapuig, a sarokig. Talán a megállóig is vele tarthatunk.

A jókívánságok, útra bocsátó szavak beépülnek a sejtjeinkbe, áthatják a tetteket, varázserővel bírnak.

(Csider Sándor K. É. írása alapján)

Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem,
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

(Reményik Sándor)

Szentmiseszándékok

Május

1. Szombat - Pap Ádám, nagyszülei, élő családtagok
- Szakács János, felesége Kovács Rozália, Halaj József, felesége Konopás Mária, fiuk Attila és hálából
2. Vasárnap - Érettségizőkért és vizsgázókért
3. Hétfő -
4. Kedd -
5. Szerda -
6. Csütörtök - Lukács András atyáért
7. Péntek - Boda István, felesége Csillag Anna, szüleik, élő és elhunyt hozzátartozók
8. Szombat - Jakubecz Mihály, felesége Mrekvicska Mária, gyermekeik, Németh és Varga család élő és elhunyt hozzátartozók
9. Vasárnap -
10. Hétfő -
11. Kedd -
12. Szerda -
13. Csütörtök -
14. Péntek - Vitéz István, felesége Csillag Mária, Szabó Károly, felesége Híves Margit, a család élő és elhunyt tagjai
15. Szombat -
16. Vasárnap - Págyor László 5. évforduló, anyósa, apósa, két sógora, a család élő és elhunyt tagjai
17. Hétfő -
18. Kedd -
19. Szerda -
20. Csütörtök -
21. Péntek - Kovács József, felesége Kovács Rozália
22. Szombat -
23. Vasárnap -
24. Hétfő -
25. Kedd -
26. Szerda -
27. Csütörtök -
28. Péntek -
29. Szombat -
30. Vasárnap - Kocsisné Urbán Erzsébet, édesapja, nagyszülei, élő és elhunyt hozzátartozók
31. Hétfő -

Ez történt

Kereszteltük:

1. Szél Szonja (Szél Dávid- Kruzslik Dalma)

Temetések:

18. Markó József Attila (1968)
19. Koza Jánosné Jakubecz Mária (1927)
20. Lukács András atya (1945)
21. Dósa László (1967)

A kis idő

Bolondnak tartjuk azt, aki a sokat odaadja a kevésért.

Búcsúbeszédében Jézus így szólt a tanítványaihoz: „Még kis idő, és már nem láttok engemet, és ismét egy kis idő, és viszontláttok engem, (mert az Atyához megyek.)” Ha valaki kételkedne Jézus Istenfiúságában, elég bárhol beleolvasni az evangéliumba, s megkeresni akármelyik kijelentését. Például az iméntit. Mert nézzük a helyzetét csupán nyelvi és azon belül kifejezési szempontból. Úgy kellett szólnia, hogy értse a 2000 év előtti filozófus, hittudós, meg tanulatlan ember, meg minden mai hitetlen, aki a világtörténelem eddigi legalacsonyabb szellemi szintjén él: tulajdon cuccainak bámulója és szolgálója.

Tanítványai erre így tanakodtak. „Mit akar mondani ezzel: még egy kis idő, és már nem láttok engem, és ismét egy kis idő, és viszontláttok engem”. Mi volna a „kis idő?” Az a pár tucat óra, ami elválasztotta őket a Mester halálától? A másik pár tucat, ami az Ő Föltámadásától? Vagy az elmúlt kétezer év, aminek lényegéről Balás Béla püspök atya (azaz volt káplánunk, Beton atya) Kis idő címen írt egyháztörténetet? Meg az eljövendő nem tudjuk mennyi, ami a végítéletig és a mennyei Jeruzsálem megépüléséig vissza van?

Talán érezzük a fogalmazási föladat roppant nagyságát. Isten, itt az Istenfiú, szempontjából minden idő kicsi, sőt, szorosan véve egyáltalán nincs idő, mert ahogy a Zsoltáros szájába adja az Úr: „Mert ezer év előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt.” (Zsolt 90,4) Értjük, ugye? Nem a relativitásról van szó, miszerint az egymáshoz képest különböző sebességgel mozgó rendszerekben élők más-más időmennyiséget mérnek. Ami elmúlt, az nyilván nincsen, ha úgy tetszik, mérhetetlenül semmi az Úr szemében akkor is, ha mi ezer esztendőnek számláltuk. Isten nem része, tehát nem kiszolgáltatottja az általunk érzékelt, mért, tanulmányozott világtörténeti tér idejének. Ő más rendszerben él, kívül a miénken, de mi nem kívül az Övén…

Az apostolok így tanakodtak: „Az Atyához megyek? Mit jelent az, hogy: Még egy kis idő. Nem értjük, mit beszél.” Ha őszintén belegondolunk, értjük, hogy megállt a tanítványok esze. A miénk is. „Jézus észrevette, hogy kérdezni akarják, így szólt tehát hozzájuk: Azon tanakodtok, hogy azt mondtam: Még egy kis idő, és már nem láttok engemet, és ismét kis idő, és viszontláttok engem?” Talán itt már nem az Ő Föltámadása húsvéti örömére gondolt, hanem a végítéletre. „Bizony, bizony, mondom nektek: Sírni fogtok és jajgatni, a világ pedig örül.” Miként a Jelenések könyvében olvassuk – az anyagi időben élő apostolok még nem ismerhették! – a Világ a Sátán: hamis próféták, a nagy Parázna és a Gonosz számtalan megnyilvánulásának hatalmába kerített világ el fog bukni, s ha igazak is lesztek, eleinte „Szomorkodni fogtok, de szomorúságotok örömre fordul.” (Jn 16,16-20)

Mert a kis idő! A „még egy kis idő!” átlép az örök életbe, az egész világ belép húsvét örömébe, a Föltámadásba, amikor viszontlátjuk Krisztust az Atyánál.

Uram! „Taníts meg számba venni napjainkat, hogy eljussunk a szív bölcsességére!” (Zsolt 90,12)

(Czakó Gábor cikke alapján)

Vadkerti Harangok
Az Érsekvadkerti Katolikus Egyházközség lapja
Szerkeszti az Érsekvadkerti Kolping Család Egyesület
Felelős kiadó: **Máthé György plébános**
Nyomtatás: Z-HORV Stúdió
Internet cím: https://www.ersekvadkert.vaciegyhazmegye.hu
email: emje52@gmail.com